

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการวิเคราะห์เนื้อหาบทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ที่ตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2542-2551 มีวัตถุประสงค์เพื่อ วิเคราะห์เนื้อหาบทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2542-2551 ในด้านของผู้ผลิต ผู้เขียน เนื้อหา วิธีการเขียน แหล่งอ้างอิง ภาพประกอบ ลักษณะรูปเล่ม และวัตถุประสงค์ของวารสาร ศึกษาแนวโน้มของเนื้อหาบทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ในด้านผู้ผลิต ผู้เขียน เนื้อหา วิธีการเขียน แหล่งอ้างอิง ภาพประกอบ ลักษณะรูปเล่ม และพยากรณ์ แนวโน้มเนื้อหาบทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ใน 5 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2556)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่บทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ที่ตีพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ. 2542-2551 จำนวน 6 รายชื่อ และได้คัดเลือกตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้จำนวนประชากรทั้งสิ้น 146 ฉบับ จำนวน 1,588 บทความ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 700 บทความ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบบันทึกและวิเคราะห์เนื้อหาวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึก สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยมี 3 ส่วน คือ ส่วนแรก ได้แก่ สถิติพรรณนา โดยการหาค่าร้อยละ ส่วนที่ 2 คือ การวิเคราะห์ค่าความชัน เพื่อหาค่าแนวโน้มของเนื้อหาบทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ และ ส่วนที่ 3 วิเคราะห์การถดถอยอย่างง่าย เพื่อหาจำนวนเนื้อหาบทความทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ใน 5 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2556)

สรุปผลการวิจัย

ผลที่ได้จากงานวิจัยสามารถสรุปผล ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์บทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ที่ตีพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ. 2542-2551 ในด้านของผู้ผลิต ผู้เขียน เนื้อหา วิธีการเขียน แหล่งอ้างอิง ภาพประกอบ ลักษณะรูปเล่ม และวัตถุประสงค์ของวารสาร

1.1 รายชื่อวารสาร พบว่า เวชสารสัตวแพทย์พบมากที่สุด รองลงมาวารสารสัตวแพทย์ ส่วนพบน้อยที่สุด คือ เชียงใหม่สัตวแพทยสาร

1.2 วัตถุประสงค์ของวารสาร พบว่า วัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการ และเพื่อเป็นสื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคลากรในสาขาวิชาชีพสัตวแพทย์ และบุคลากรสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องมากที่สุด รองลงมา คือ เพื่อสนับสนุนการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ และเพื่อเผยแพร่เกียรติคุณของสถาบัน และวิชาชีพสัตวแพทย์ และวัตถุประสงค์ของวารสารเพื่อรายงานความก้าวหน้า และผลงานการค้นคว้าวิจัย พบน้อยที่สุด

1.3 ผู้ผลิตวารสาร พบว่า สถาบันการศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ สมาคมวิชาชีพ

1.4 ลักษณะรูปเล่ม พบว่า วารสารทั้งหมดเป็นปกอ่อน พิมพ์ด้วยกระดาษอาร์ต และพิมพ์ขาว-ดำ ทั้งหมด มีขนาด 8 หน้ายกมากที่สุด รองลงมาขนาด 16 หน้ายก

1.5 เนื้อหาบทความทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ พบว่า เนื้อหาทางด้านเภสัชวิทยาทางสัตวแพทย์มากที่สุด รองลงมา คือ ด้านประเภทยของโรคสัตว์ ส่วนเนื้อหาที่พบน้อยที่สุด คือ เนื้อหาทางด้านสายพันธุ์สัตว์เลี้ยง และด้านการออกกำลังภายในสัตว์

1.6 สถานภาพผู้เขียน พบว่า ผู้เขียนบทความที่เป็นอาจารย์มากที่สุด รองลงมา คือ สัตวแพทย์ และผู้เขียนอื่น ๆ พบน้อยที่สุด

1.7 ภาษาที่ใช้ในการเขียนบทความ พบว่า บทความภาษาไทยมากที่สุด รองลงมา คือ บทความภาษาอังกฤษ และบทความที่มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษพบน้อยที่สุด

1.8 ประเภทของบทความ พบว่า บทความวิจัยมากที่สุด รองลงมา คือ บทความวิชาการ ส่วนบทบรรณาธิการ และปริศนาศัคว์ป่วยพบน้อยที่สุด

1.9 วิธีการเขียนบทความ พบว่า การเขียนบทความเป็นการเขียนแบบบทความวิจัยมากที่สุด รองลงมา คือ การเขียนแบบบทความวิชาการ และการเขียนแบบทศดย่อพบน้อยที่สุด

1.10 ภาพประกอบ พบว่า ภาพประกอบที่เป็นตารางพร้อมคำอธิบายมากที่สุด รองลงมา คือ ภาพประกอบ ขาว-ดำ ส่วนแผนภูมิพร้อมคำอธิบายพบน้อยที่สุด

1.11 การอ้างอิงในบทความ พบว่า การอ้างอิงในบทความระบบนาม-ปีมากที่สุด รองลงมา คือ ไม่มีการอ้างอิงในบทความ ส่วนการอ้างอิงในบทความระบบตัวเลข พบน้อยที่สุด

1.12 การอ้างอิงท้ายบทความ พบว่า การอ้างอิงท้ายบทความเป็นการอ้างอิงแบบเอกสารอ้างอิงมากที่สุด รองลงมา คือ ไม่มีการอ้างอิงท้ายบทความ ส่วนการอ้างอิงแบบบรรณานุกรมพบน้อยที่สุด

1.13 รูปแบบการอ้างอิงท้ายบทความ พบว่า รูปแบบการอ้างอิงท้ายบทความแบบ Vancouver style มากที่สุด รองลงมา คือ รูปแบบการอ้างอิงแบบ American Psychological Association (APA) style และ ไม่มีการอ้างอิงพบน้อยที่สุด

1.14 แหล่งอ้างอิง พบว่า การอ้างอิงจากบทความวารสารมากที่สุด รองลงมา คือ การอ้างอิงจากหนังสือ และการอ้างอิงจากจุลสารพบน้อยที่สุด

2. ศึกษาแนวโน้มของเนื้อหาบทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ในด้าน-ผู้ผลิต ผู้เขียน เนื้อหา วิธีการเขียน แหล่งอ้างอิง ภาพประกอบ ลักษณะรูปเล่ม

2.1 แนวโน้มของผู้ผลิต พบว่า ผู้ผลิตที่เป็นสถาบันการศึกษามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนผู้ผลิตที่เป็นสมาคมวิชาชีพมีแนวโน้มลดลง

2.2 แนวโน้มผู้เขียนบทความ พบว่า ผู้เขียนบทความที่เป็นอาจารย์ นักวิจัย และนักศึกษามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนผู้เขียนที่เป็นสัตวแพทย์มีแนวโน้มลดลง

2.3 แนวโน้มเนื้อหาบทความทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ พบว่า เนื้อหาทางด้านสัตววิทยาทางสัตวแพทย์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านสัตวแพทย์-ทางเลือก ส่วนเนื้อหาทางด้านวิทยาภูมิคุ้มกันทางสัตวแพทย์ มีแนวโน้มลดลงมากที่สุด

2.4 แนวโน้มวิธีเขียนบทความ พบว่า วิธีเขียนบทความแบบบทความวิจัย มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด ส่วนวิธีเขียนบทความแบบบทความวิชาการ และแบบบทความย่อมีแนวโน้มลดลง

2.5 แนวโน้มแหล่งอ้างอิง พบว่า เว็บไซต์เป็นแหล่งอ้างอิงที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ รายงานการประชุม ส่วนรายงานการวิจัยมีแนวโน้มลดลงมากที่สุด

2.6 แนวโน้มภาพประกอบ พบว่า ภาพประกอบสีพร้อมคำอธิบายมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ภาพประกอบขาว-ดำ พร้อมคำอธิบาย กราฟพร้อมคำอธิบาย และตารางพร้อมคำอธิบาย ส่วนแผนภูมิพร้อมคำอธิบาย มีแนวโน้มลดลงมากที่สุด รองลงมา คือ ไม่มีภาพประกอบ

2.7 แนวโน้มลักษณะรูปเล่ม พบว่า ลักษณะรูปเล่มของวารสารที่เป็นปกอ่อน พิมพ์ด้วยกระดาษอาร์ต และพิมพ์ขาว-ดำ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด ส่วนขนาดของวารสาร พบว่า วารสารขนาด 8 หน้ายก มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น รองลงมา วารสารขนาด 16 หน้ายก

3. พยากรณ์แนวโน้มเนื้อหาบทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ใน 5 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2556) พบว่า เนื้อหาที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด คือ เนื้อหาทางด้านสัตววิทยาทางสัตวแพทย์ รองลงมา คือ เนื้อหาทางด้านพิษวิทยาทางสัตวแพทย์ ส่วนเนื้อหาทางด้านสัตวศาสตร์ทางสัตวแพทย์ มีแนวโน้มลดลงมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์เนื้อหาวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ที่ดีพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ. 2542-2551 จากประชากรที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 146 ฉบับ จำนวน 700 บทความ ผู้วิจัยมีประเด็นสำคัญในการวิจัยครั้งนี้มาอภิปราย ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์เนื้อหาบทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ในด้านผู้ผลิต ผู้เขียน เนื้อหา วิธีการเขียน แหล่งอ้างอิง ภาพประกอบ ลักษณะรูปเล่ม วัตถุประสงค์ของวารสาร และจำนวนของบทความในวารสารที่นำมาวิเคราะห์

1.1 จำนวนของบทความในวารสารที่นำมาวิเคราะห์เนื้อหา พบว่า เวชศาสตร์-สัตวแพทย์มีบทความที่นำมาวิเคราะห์เนื้อหามากที่สุด รองลงมา คือ วารสารสัตวแพทย์และเชียงใหม่สัตวแพทย์สารพบน้อยที่สุด เนื่องจากจำนวนของบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ในแต่ละฉบับมีจำนวนไม่เท่ากัน เนื่องจากการจัดประชุมวิชาการทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มีผู้วิจัย/คณะผู้วิจัย ส่งผลงานวิจัยมานำเสนอในที่ประชุม ซึ่งบรรณาธิการรวบรวมบทความจากการประชุมวิชาการมาตีพิมพ์ในวารสารฉบับพิเศษทำให้จำนวนบทความในวารสารมากกว่าวารสารฉบับปกติ เพื่อทราบถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและนำไปใช้ประโยชน์ในงานวิชาการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเวชศาสตร์สัตวแพทย์ และวารสารสัตวแพทยศาสตร์ มข. เป็นวารสารวิชาการทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เป็นที่ยอมรับระดับชาติ ส่วนเชียงใหม่สัตวแพทย์สาร ที่มีบทความที่นำมาวิเคราะห์เนื้อหาจำนวนน้อยที่สุด เนื่องจาก เชียงใหม่สัตวแพทย์สารเป็นวารสารที่ตีพิมพ์เผยแพร่เพียง 6 ปี โดยปีที่ 1-3 มีกำหนดออกเป็นรายปี และปีที่ 4 เป็นต้นไป มีกำหนดออกเป็นราย 6 เดือน จึงทำให้มีบทความที่นำมาวิเคราะห์เนื้อหาน้อยกว่าวารสารสัตวแพทยศาสตร์ฉบับอื่น ๆ

1.2 วัตถุประสงค์ของวารสาร พบว่า เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการ และเพื่อเป็นสื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคลากรในสาขาวิชาชีพสัตวแพทย์และบุคลากรสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องมีมากที่สุด รองลงมา คือ วัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ และเพื่อเผยแพร่เกียรติคุณของสถาบัน และวิชาชีพสัตวแพทย์ ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อ รายงานความก้าวหน้าและผลการค้นคว้าวิจัยมีน้อยที่สุด เนื่องจากวัตถุประสงค์ในการจัดทำวารสารเพื่อเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการที่ได้จากการศึกษาวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สมชาย ทัບยาง (2545), อุดมพร กิไพโรจน์ (2545), ชาตีส ชีรานนท์ (2550) และยุวดี ชุนลิม (2551) ที่พบว่า วารสารส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการจัดทำวารสารเพื่อเผยแพร่บทความวิชาการและผลงานวิจัย

1.3 ผู้ผลิตวารสาร พบว่า สถาบันการศึกษาเป็นผู้ผลิตบทความวารสารมากที่สุด เนื่องจากการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่เปิดสอนคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีการสนับสนุนส่งเสริมให้บุคลากรในทุกหน่วยงานทำงานวิจัย ซึ่งมีแหล่งทุนวิจัยจาก

ภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย เพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ และผลงานการค้นคว้าวิจัยทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อุดมพร กีไพโรจน์ (2545) พบว่า ผู้ผลิตส่วนใหญ่เป็นสถาบันอุดมศึกษา มากที่สุด ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ ศรีสุภางค์ เล็กใจซื่อ (2540), สายฝน บุษบา (2542), สมชาย ทับยาง (2545), พรทิพย์ สว่างเนตร (2548), ชาตีส ชีรานนท์ (2550) และวัชรภรณ์ จันทศรี (2550) พบว่า ผู้ผลิตส่วนใหญ่เป็นหน่วยงานเอกชน ส่วนผลการศึกษาของ กิตติมา พฤฒินาสน์ (2541) และยุวดี ชุนลิม (2551) พบว่า ผู้ผลิตส่วนใหญ่เป็นหน่วยงานรัฐบาล

1.4 ลักษณะรูปเล่ม พบว่า ลักษณะรูปแบบของวารสารทั้งหมดเป็นปกอ่อน กระดาษที่ใช้ในการพิมพ์เป็นกระดาษอาร์ต และพิมพ์ขาว-ดำ มีขนาด 8 หน้ายก เนื่องจากมีต้นทุนในการผลิตต่ำจึงเป็นที่นิยมของผู้ผลิต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีสุภางค์ เล็กใจซื่อ (2540) พบว่า ลักษณะรูปเล่มเป็นปกอ่อน ใช้กระดาษอาร์ตในการพิมพ์ สายฝน บุษบา (2542) และพรทิพย์ สว่างเนตร (2548) พบว่า วารสารเป็นปกอ่อน ลักษณะรูปเล่มมีขนาด 8 หน้ายก (21 x 28.7 ซม.) พิมพ์แบบออฟเซต พิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์มากที่สุด ส่วนชาตีส ชีรานนท์ (2550) และวัชรภรณ์ จันทศรี (2550) พบว่า วารสารทั้งหมดเป็นปกอ่อน ใช้กระดาษปอนด์ในการพิมพ์ มีขนาด 8 หน้ายก (21 x 28.7 ซม.)

1.5 เนื้อหาบทความทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ พบว่า เนื้อหาทางด้านเภสัชศาสตร์มากที่สุด ส่วนเนื้อหาที่พบน้อยที่สุด คือ สายพันธุ์สัตว์เลี้ยง และการออกก้างภายในสัตว์ เนื่องจากเนื้อหาทางด้านเภสัชวิทยาทางสัตวแพทย์ ซึ่งบทความวารสารนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเกี่ยวกับเรื่องยา ฤทธิ์ของยาที่มีต่อสัตว์ การเป็นพิษของยา วิธีการใช้ยา ขนาดของยา และการใช้ยาสำหรับป้องกันและรักษาโรคสัตว์ต่าง ๆ จึงต้องมีการใช้ยาอย่างเหมาะสมเพื่อป้องกันการคือยา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประทุมทิพย์ สุขราษฎร์ (2553) พบว่า เนื้อหาทางด้านเภสัชศาสตร์มีมากที่สุด ส่วนเนื้อหาที่พบน้อยที่สุดคือ สายพันธุ์สัตว์เลี้ยง และการออกก้างภายในสัตว์ เนื่องจากเป็นเนื้อหาเป็นเรื่อง ๆ ไป ที่ผู้เลี้ยงสัตว์เลี้ยงสามารถหาข้อมูลได้ง่าย เกี่ยวกับลักษณะของสายพันธุ์สัตว์แต่

ละชนิด ตลอดจนวิธีการดูแลสัตว์เลี้ยงที่ถูกต้อง จึงมีการนำเสนอเนื้อหาทางด้านนี้ไม่มากนัก

1.6 ผู้เขียนบทความ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ เนื่องจากอาจารย์เป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะในสัตว์แต่ละชนิด และสัตว์บางชนิดก็ต้องมีความชำนาญเฉพาะด้าน ซึ่งต้องใช้เวลาในการศึกษาและทำงานอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเผยแพร่ความรู้ที่ได้จากการค้นคว้าวิจัย ที่ตีพิมพ์ในวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ จึงต้องมีการระบุชื่อเจ้าของผลงานวิจัยเพื่อความเหมาะสมและน่าเชื่อถือ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อันนิการ์ บุปผา (2547) ที่พบว่า ผู้เขียนส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของ สมชาย ทับยาง (2545) และชาติรส ชีรานนท์ (2548) พบว่า ผู้เขียนส่วนใหญ่ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียนและไม่ระบุตำแหน่ง เนื่องจากบทความวิชาการที่เขียนโดยบรรณาธิการของวารสารนั้น ๆ หรือเป็นบทความที่ผู้เขียนเขียนจากประสบการณ์ หรือมีความเชี่ยวชาญในสาขานั้น หรืออาจเป็นข้อคิดเห็นส่วนตัวจึงไม่ระบุชื่อผู้เขียน

1.7 ภาษาของบทความ พบว่า ภาษาที่ใช้ในการเขียนบทความส่วนใหญ่เป็นภาษาไทย เนื่องจาก เป็นวารสารฉบับภาษาไทย ผู้ผลิตวารสารต้องการนำเสนอบทความเป็นภาษาไทยแก่ผู้อ่าน เพราะการอ่านภาษาไทยอ่านง่ายกว่าภาษาอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อันนิการ์ บุปผา (2547), พรทิพย์ สว่างเนตร (2548) และยุวดี ชุนลิ้ม (2551) พบว่า บทความในวารสารตีพิมพ์เป็นภาษาไทยเช่นเดียวกัน

1.8 ประเภทของบทความ พบว่า บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารเป็นบทความวิจัยมากที่สุด เนื่องจากเนื้อหาที่ตีพิมพ์ในวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ เป็นผลงานการค้นคว้าวิจัยทางสัตวแพทยศาสตร์ และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง เพื่อเสนอความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ ๆ โดยกองบรรณาธิการคัดเลือกบทความที่ไม่เคยตีพิมพ์มาก่อน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุดมพร กิไพโรจน์ (2545), กนกวรรณ ปัญญาสุชาติ (2547) และประทุมทิพย์ สุขราษฎร์ (2553) พบว่า ประเภทของบทความส่วนใหญ่เป็นบทความวิจัยมากที่สุด ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ สายฝน บุษบา (2542) และสมชาย ทับยาง (2545) พบว่า เป็นบทความวิชาการมากที่สุด

1.9 วิธีการเขียนบทความ พบว่า การเขียนแบบบทความวิจัยมากที่สุด เนื่องจากผู้เขียนบทความส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ สัตวแพทย์ นักวิจัย บทความที่ตีพิมพ์ในวารสาร

ทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ เป็นบทความจากการวิจัย ซึ่งนำเสนอผลที่ได้จากการวิจัย เพราะวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์เป็นวารสารเฉพาะสาขาวิชา สำหรับผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม เพื่อเป็นการเผยแพร่ผลงานที่ได้จากการค้นคว้าวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประทุมทิพย์ สุขราษฎร์ (2553) พบว่า การเขียนแบบสรุปงานวิจัยมากที่สุด ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ กิตติมา พฤตวินาสัณฑ์ (2541) พบว่า ลักษณะการเขียนเป็นการเขียนแบบบรรยายทางวิชาการ สายฝน บุษบา (2542), อุดมพร กีไพโรจน์ (2545) และอันนิการ์ บุษพา (2547) พบว่า เป็นวิธีการเขียนแบบอธิบายมากที่สุด ส่วนชาตริส ชีรานนท์ (2550) และวัชรภรณ์ จันทศรี (2550) พบว่าวิธีการเขียนบทความส่วนใหญ่เป็นการเขียนแบบบรรยาย เนื่องจากบทความวิชาการทั่วไป ผู้เขียนส่วนใหญ่ต้องเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ จึงเลือกวิธีการเขียนแบบบรรยาย

1.10 ภาพประกอบ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นตารางมากที่สุด เนื่องจากบทความในวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นบทความวิจัยมากที่สุด ซึ่งเสนอข้อมูลที่ได้จากผลการวิจัย การทดลอง ในรูปแบบตารางซึ่งมีเนื้อหาและคำอธิบายที่เข้าใจและชัดเจน เพื่อแสดงข้อมูลให้เห็นง่ายทำให้สะดวกในการเปรียบเทียบและวิเคราะห์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยวดี ชุนลิม (2551) พบว่า ภาพประกอบที่พบมากที่สุดเป็นตาราง แต่ก็ต่างจากผลงานวิจัยของ สมชาย ทับยาง (2542) และพรทิพย์ สว่างเนตร (2548) พบว่า ภาพประกอบส่วนใหญ่เป็นภาพขาวดำ ชาตริส ชีรานนท์ (2550) และวัชรภรณ์ จันทศรี (2550) พบว่า ภาพประกอบส่วนใหญ่เป็นภาพประกอบสี ส่วนอุดมพร กีไพโรจน์ (2545) พบว่า ภาพประกอบส่วนใหญ่เป็นภาพที่มีแผนภูมิ กราฟ ตาราง

1.11 การอ้างอิงในบทความ พบว่า เป็นการอ้างอิงระบบนาม-ปี มากที่สุด ซึ่งเป็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของเอกสารแทรกกลงไปในเนื้อหา โดยระบุเฉพาะชื่อผู้แต่งและปีที่พิมพ์ เพื่อผู้อ่านสามารถติดตามรายการอ้างอิงได้ง่าย จากชื่อผู้แต่งและนิยมใช้ในวารสารทางการแพทย์และวิทยาศาสตร์ ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ วัชรภรณ์ จันทศรี (2550) และยวดี ชุนลิม (2551) พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีการอ้างอิงในบทความ

มากที่สุด เนื่องจากบทความวิชาการทั่วไปในวารสารไม่เน้นการอ้างอิงแทรกในเนื้อหา เหมือนวารสารทางการแพทย์และวิทยาศาสตร์

1.12 การอ้างอิงท้ายบทความ พบว่า เป็นการอ้างอิงแบบเอกสารอ้างอิงมากที่สุด ซึ่งใช้ในการอ้างอิงทางการแพทย์และทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งรวบรวมรายชื่อเอกสารที่นำมาอ้างอิงเพื่อประกอบการค้นคว้าวิจัยให้มีความสมบูรณ์และน่าเชื่อถือ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กิตติมา พุฒินาสัตย์ (2541), อุดมพร กีไพโรจน์ (2545) และประทุมทิพย์ สุขราษฎร์ (2553) พบว่า บทความวารสารระบุแหล่งอ้างอิง แต่ก็มีข้อขัดแย้งกับการวิจัยของ ชาตริส ชีรานนท์ (2550), วัชรภรณ์ จันทศรี (2550) และยุวดี ชุนลิม (2551) พบว่า บทความส่วนใหญ่ไม่ระบุแหล่งอ้างอิง เนื่องจากวารสารที่นำมาวิเคราะห์เป็นวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ซึ่งบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารเป็นผลงานที่ได้จากงานวิจัย ซึ่งต้องมีการศึกษาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อประกอบการทำวิจัย ดังนั้น การอ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์และน่าเชื่อถือ

1.13 รูปแบบการอ้างอิงท้ายบทความ พบว่า เป็นการอ้างอิงแบบ Vancouver style มากที่สุด เนื่องจาก การเขียนเอกสารอ้างอิงแบบแวนคูเวอร์เป็นแบบแผนการเขียนเอกสารอ้างอิงทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ที่พัฒนาโดยคณะกรรมการบรรณาธิการวารสารทางการแพทย์นานาชาติ หรือ International Committee of Medical Journal Editors ที่เมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา ซึ่งปัจจุบันรูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิงโดยใช้ระบบแวนคูเวอร์ให้เขียนตามรูปแบบของหอสมุดแพทย์แห่งชาติอเมริกัน เนื่องจากระบบแวนคูเวอร์ได้รับความนิยมสูงมาก จึงมีการนำมาใช้ในวารสารทางการแพทย์และสาธารณสุข รวมทั้งวารสารระดับนานาชาติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ยุวดี ชุนลิม (2551) พบว่า รูปแบบการอ้างอิงท้ายบทความ เป็นการอ้างอิงแบบ Vancouver style มากที่สุด

1.14 แหล่งอ้างอิง พบว่า บทความวารสารถูกนำมาใช้อ้างอิงมากที่สุด เนื่องจาก บทความวารสารเป็นผลงานที่ได้จากค้นคว้าวิจัย ที่ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการซึ่งเนื้อหาที่มีความทันสมัย เพื่อรายงานความก้าวหน้าทางวิชาการและวิทยาการใหม่ ๆ อย่างรวดเร็ว ซึ่งมีข้อแตกต่างจากผลการวิจัยของ อุดมพร กีไพโรจน์ (2545) และประทุมทิพย์ สุขราษฎร์ (2553) พบว่า บทความส่วนใหญ่เป็นแหล่งอ้างอิงที่เป็นตำรา

มากที่สุด ส่วนยูวดี ชุนลิ้ม (2550) พบว่า แหล่งอ้างอิงที่เป็นหนังสือถูกนำมาใช้อ้างอิงมากที่สุด เนื่องจากหนังสือและตำราเป็นสิ่งพิมพ์ที่มีความน่าเชื่อถือสามารถนำมาใช้ประกอบการศึกษาค้นคว้าได้อย่างถูกต้อง

2. ผลการศึกษาแนวโน้มของเนื้อหาบทความวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ในด้านผู้ผลิต ผู้เขียน เนื้อหา วิธีการเขียน แหล่งอ้างอิง ภาพประกอบ ลักษณะรูปเล่ม

2.1 แนวโน้มผู้ผลิตวารสาร พบว่า สถาบันการศึกษา มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชาตริส ชีรานนท์ (2548) พบว่า สถาบันการศึกษา มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มีการเปิดสอนคณะสัตวแพทยศาสตร์เพิ่มมากขึ้น ซึ่งคณะสัตวแพทยศาสตร์ของแต่ละสถาบันต่างผลิตวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ของตนเอง เพื่อเผยแพร่ผลงานทางด้านวิชาการ ทางด้านการศึกษา การค้นคว้าวิจัย วิทยาการที่ทันสมัย และบทความทางวิชาการทางสัตวแพทยศาสตร์ และสาขาที่เกี่ยวข้อง โดยวารสารต้องออกตรงตามเวลาอย่างต่อเนื่อง และได้ตีพิมพ์มาแล้วอย่างน้อย 3 ปี เพื่อให้วารสารมีคุณภาพตรงตามเกณฑ์วารสารวิชาการระดับชาติด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

2.2 แนวโน้มผู้เขียนบทความ พบว่า ผู้เขียนบทความที่เป็นอาจารย์ นักศึกษา และนักวิจัย มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชาตริส ชีรานนท์ (2548) พบว่า ผู้เขียนกลุ่มอาจารย์ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจาก อาจารย์ต้องผลิตผลงานทางวิชาการเพื่อเผยแพร่ ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ รวมถึงผลิตผลงานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ ส่วนผู้เขียนที่เป็นสัตวแพทย์มีแนวโน้มลดลง อาจเนื่องมาจาก สัตวแพทย์เป็นสาขาวิชาชีพขาดแคลน ซึ่งสัตวแพทย์มีหน้าที่หลักในการให้บริการตรวจวินิจฉัยและรักษาโรคสัตว์ จึงทำให้มีเวลาในการเขียนผลงานทางวิชาการน้อยลง

2.3 แนวโน้มเนื้อหาบทความทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ พบว่า เนื้อหา 12 ด้าน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ดังนี้ (1) ด้านสรีรวิทยาทางสัตวแพทย์ (2) ด้านสัตวแพทย์ทางเลือก (3) ด้านกายวิภาคศาสตร์ทางสัตวแพทย์ (4) พืชวิทยาทางสัตวแพทย์ (5) ด้านศัลยศาสตร์ทางสัตวแพทย์ (6) พันธุศาสตร์ทางสัตวแพทย์ (7) ด้านพันธุวิศวกรรมทางสัตวแพทย์ (8) โลหิตวิทยาทางสัตวแพทย์ (9) ด้านเวชศาสตร์ทางสัตวแพทย์ (10) หลักการสัตวบาล (11) ด้านกฎหมายและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพสัตวแพทย์ (12) ด้านการตรวจคุณภาพ

น้ำมันและผลิตภัณฑ์นม เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าทางด้านสรีรวิทยาสัตวแพทยศาสตร์ เพื่อให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ ๆ เพื่อนำเสนอผลงานวิจัยเพื่อเผยแพร่แก่ผู้ที่สนใจ ให้ได้รับความรู้ ส่วนเนื้อหาที่มีแนวโน้มลดลง 11 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านวิทยาภูมิคุ้มกันทางสัตวแพทย์ ลดลงมากที่สุด รองลงมาตามลำดับ คือ (2) ด้านสัตวศาสตร์ทางสัตวแพทย์ (3) ด้านการสืบพันธุ์ (4) ด้านไวรัสวิทยาทางสัตวแพทย์ (5) ด้านโรคที่เกิดขึ้นเฉพาะในสัตว์แต่ละชนิด (6) ด้านเภสัชวิทยาทางสัตวแพทย์ (7) อาหารและการให้อาหาร (8) ด้านความปลอดภัยของอาหาร (9) ด้านการวินิจฉัยโรค (10) ระบาดวิทยาทางสัตวแพทย์ (11) ด้านพยาธิวิทยาเฉพาะระบบทางสัตวแพทย์ (12) ด้านประเภทของโรคสัตว์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการศึกษาค้นคว้าทางด้านวิทยาภูมิคุ้มกันทางสัตวแพทย์ เพื่อให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ ๆ มีน้อยลงจึงมีผลให้การเผยแพร่ผลงานดังกล่าวมีน้อยลงตามไปด้วย

2.4 แนวโน้มวิธีการเขียนบทความ พบว่า วิธีการเขียนบทความวิจัยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากการค้นคว้าทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นการวิจัย ดังนั้นการนำเสนอผลการศึกษาก็จะนำเสนอในรูปแบบของบทความวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ สว่างเนตร (2548) และประทุมทิพย์ สุขราษฎร์ (2553) พบว่าวิธีการเขียนรายงานการวิจัยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในขณะที่วิธีการเขียนบทความแบบบทความวิชาการ และบทความย่อมีแนวโน้มลดลง

2.5 แนวโน้มแหล่งอ้างอิง พบว่า เว็บไซต์ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประทุมทิพย์ สุขราษฎร์ (2553) พบว่า แหล่งอ้างอิงที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด คือ แหล่งอ้างอิงประเภทเว็บไซต์/ออนไลน์ เนื่องจากการสืบค้นข้อมูลในเว็บไซต์ต่าง ๆ มีความสะดวกรวดเร็วและได้ข้อมูลที่มีความทันสมัย รวมทั้งวารสารส่วนใหญ่มีการเผยแพร่เอกสารฉบับเต็มบนเว็บไซต์ (e-journal) ซึ่งเป็นแหล่งอ้างอิงที่สามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ในขณะที่รายงานการวิจัยมีแนวโน้มลดลง

2.6 แนวโน้มภาพประกอบ พบว่า ภาพประกอบสีพร้อมคำอธิบาย ภาพประกอบขาว-ดำ พร้อมคำอธิบาย กราฟพร้อมคำอธิบาย ตารางพร้อมคำอธิบาย มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในขณะที่แผนภูมิพร้อมคำอธิบาย และไม่มีภาพประกอบมีแนวโน้มลดลง เนื่องจากบทความทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ส่วนใหญ่จะมีภาพประกอบบทความ เพื่ออธิบาย

เนื้อหาและนำเสนอข้อมูลที่ได้จากผลการทดลอง โดยมีคำอธิบายที่มีความชัดเจนในตัวเองและให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้

2.7 แนวโน้มลักษณะรูปเล่ม พบว่า วารสารทั้งหมดเป็นปกอ่อน กระดาษที่ใช้พิมพ์เป็นกระดาษอาร์ต พิมพ์ขาว-ดำ ส่วนขนาดของวารสาร พบว่า ขนาด 8 หน้ายกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ขนาด 16 หน้ายก เนื่องจากกระดาษที่ใช้พิมพ์เป็นกระดาษอาร์ต ซึ่งกระดาษมีลักษณะเรียบ เนื้อไม่มัน คุณภาพของกระดาษทำให้งานพิมพ์สวยงามเหมาะสำหรับการพิมพ์วารสาร ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วัชรภรณ์ จันทร์ศรี (2550) พบว่า ลักษณะของวารสารทั้งหมดเป็นปกอ่อน ลักษณะรูปเล่มใช้กระดาษอาร์ต วารสารขนาด 8 หน้ายก และมีการพิมพ์แบบออฟเซต มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

3. แนวโน้มเนื้อหาบทความทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ใน 5 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2556) ผลการศึกษาพบว่า เนื้อหาบทความทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด คือ ด้านสรีรวิทยาทางสัตวแพทย์ รองลงมา คือ ด้านพิษวิทยาทางสัตวแพทย์ และด้านกายวิภาคศาสตร์ทางสัตวแพทย์ ส่วนเนื้อหาบทความทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ที่มีแนวโน้มลดลงมากที่สุด คือ ด้านสัตวศาสตร์ทางสัตวแพทย์ รองลงมา คือ ด้านไวรัสวิทยาทางสัตวแพทย์ และด้านการสืบพันธุ์ เนื่องจาก สัตว์ที่ป่วยเป็นโรคต่าง ๆ มีผลทำให้การทำหน้าที่ของอวัยวะในระบบต่าง ๆ ในร่างกายเปลี่ยนไป จึงมีการนำเสนอเนื้อหาทางด้านสรีรวิทยาทางสัตวแพทย์มากกว่าเนื้อหาด้านอื่น ส่วนเนื้อหาทางด้านสัตวศาสตร์ทางสัตวแพทย์ที่ลดลง อาจเป็นเพราะวิทยาการในการรักษา และเครื่องมือทางการแพทย์ที่มีความทันสมัยจึงสามารถตรวจวินิจฉัยโรคได้อย่างแม่นยำ ทั้งโรคที่เกี่ยวกับระบบทางการสืบพันธุ์ และสุติกรรมทั่วไป

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ด้านผู้ผลิต พบว่า ผู้ผลิตที่เป็นสมาคมวิชาชีพมีการผลิตวารสารลดลง ดังนั้นสมาคมวิชาชีพควรผลิตวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์ ซึ่งสัตวแพทย์แต่ละสมาคม

มีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ในการศึกษาและการพัฒนาการทำงานที่เกี่ยวกับสัตว์ เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนและเผยแพร่ความรู้ซึ่งกันและกัน

2. ด้านผู้เขียนบทความ พบว่า สัตวแพทย์มีการเขียนบทความน้อยลง ดังนั้น หน่วยงานต้นสังกัดควรสนับสนุนและส่งเสริมในการเขียนบทความเพื่อรายงานความก้าวหน้าในการพัฒนามาตรฐานการรักษา ความรู้ความชำนาญเฉพาะโรค และการป้องกันโรค

3. ด้านเนื้อหาของบทความ พบว่า เนื้อหาทางด้านสัตววิทยาทางสัตวแพทย์ มีการเขียนบทความมาก ดังนั้น ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาทางด้านนี้อย่างละเอียดทุกด้าน เพื่อผลิตวารสารเฉพาะด้าน ตลอดจนส่งเสริมการศึกษาค้นคว้า และเผยแพร่ผลงานการวิจัยและผลงานทางวิชาการ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาติดตามการผลิตวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงและปัญหาในการผลิตวารสาร

2. ควรศึกษาถึงการใช้นวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์และการนำไปใช้ในการอ้างอิงในการค้นคว้าและการวิจัยต่าง ๆ

3. ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาวารสารทางด้านสัตวแพทยศาสตร์อย่างต่อเนื่อง